

voor hen uit, dicht bij haar, een klein meisje, dat ze weldra herkende als Dina, het jongste dochttertje van den dominee. Dina was al dikwijls in de hut van Maartje geweest om haar 't een en ander te brengen, eetwaar en tusschenbeide een afgelegd kleedingstuk, en kende dus de vrouw heel goed.

Dag Maartje, ga je ook naar de kerk?

Ik naar de Kerk? Wel neen, wat zou ik daar doen.

't Is immers Eerste Kerstdag, Maartje. Gisteravond hebben we bij den Kerstboom feest gehad en kregen we allemaal een cadeautje. Nu komen we in de kerk bij elkaar en zullen samen den Heer danken, dat we zoo prettig het Kerstfeest hebben mogen vieren.

Ik heb het zoo prettig niet gehad, gisteravond. 'k Heb totdat het donker werd alleen en rillende van kou in mijn hutje gezeten. Toen ben ik van armoe naar bed gegaan. Het Kerstfeest is alleen voor menschen, die 't goed kunnen doen. Ik heb er niets aan.

Dina begreep er niets van. Zoo onvriendelijk en ontevreden had ze de oude vrouw nog nooit hooren spreken en daar ze niet wist wat te antwoorden, liep ze naar hare ouders en liet Maartje den weg naar het bosch vervolgen.

Voor ze aan 't bosch gekomen was, hoorde ze de kerkklok luiden en werd daardoor weer herinnerd aan het korte gesprek, dat ze met de kleine Dina had gehouden. Wat ze toen dacht was nu juist niet geschikt om haar prettiger te stemmen.

Ja, toen ik nog klein was ging ik ook naar den Kerstboom, had ik ook een prettigen Kerstavond en kreeg ik ook een cadeautje. Ik meende toen heusch, dat de Heere Jezus ook voor mij op aarde was gekomen. Maar jawel, ik weet nu beter. Sedert ik een jaar of tien was heeft Hij niet meer aan me gedacht. Arme menschen hebben er niets aan, dat Jezus werd geboren, voor hen is het nooit Kerstmis.

Het duurde geruimen tijd eer de oude Maartje zooveel dood hout had opgeraapt, dat ze aan terugkeeren kon denken. Eindelijk had ze zooveel in haar schort, dat het de moeite waard was er een vuur van aan te leggen. Kon ze maar eens even ergens gaan zitten en zich een oogenblik beschutten

tegen den snerpenden wind! Haar oog viel op een hoop op elkaar gestapelde boomstammen en zonder zich lang te bedenken zocht ze den luwen kant op en ging op den hard gevroren grond zitten.

Nauwelijks zat ze of eensklaps scheen alles rondom haar te veranderen. De ijskegels aan de boomen schenen haar zoovele klokjes toe, die aan de takken heen en weer slingerden en wier geklingel samensmolt met het klokgelui dat uit de verte haar oor bereikte. Een ongewoon helder licht, heel anders dan het gewone zonlicht, kleurde alles met een prachtigen goudglans en terwijl de oude vrouw met bewondering alles aanstaarde, trok het gedruisch van een naderende menigte haar aandacht. Nog enkele oogenblikken en een gansche stoet van mannen en vrouwen, kinderen en grijsaards, sommigen rijk gekleed, anderen in lompen gehuld, trok haar langzaam voorbij. Verscheidene bekenden bespeurde ze onder de voorbijtrekkenden en ze zag hen wenken en hoorde duidelijk: „Kom Maartje, ga mee! Kom, ga mee”.

Zonder recht te weten wat ze deed stond ze op en voegde zich bij hare bekenden. 't Was alsof ze geen vermoeidheid gevoelde op den langen tocht dien ze aflegde en een heerlijke gloed hare leden verwarmde. Voor een eenvoudige boerenwoning gekomen bleven allen een oogenblik staan, totdat de groote schuurdeuren zich openen en weldra de wandelaars, Maartje onder de voorsten, zich in een stal bevonden. Aan den eenen kant stond het vee, aan den anderen viel haar oog op eene lage krib, waarover een jonge vrouw gebogen zat. En in de krib lag een knaapje, geheel gelijkende op alle andere pasgeboren kinderen en toch door iets onverklaarbaars van hen onderscheiden. Nog verdiept in de beschouwing van het aanvallige knaapje hoort Maartje een deur openen en ziet ze eenige mannen binnenkomen, die met heftige gebaren op de kribbe toeloopen en na een enkelen blik geworpen te hebben op het kind, dat in doeken gewonden daar nederlag, vreemde, bijna ongeloofelijke dingen verhaalden. Niemand minder dan een engel was hun, terwijl zij hun vee bewaakten, komen zeggen: „Ziet, ik verkondig u

grootte blijdschap, die al den volke wezen zal, namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus de Heere". Wat de herders nog meer verhaalden hoorde de oude Maartje niet meer. Ze dacht aan hetgeen ze dien morgen nog tegen Dina, het dochttertje van den dominee had gezegd en nu zag ze zoo duidelijk in dat de Heere Jezus niet op aarde was gekomen om de menschen een prettigen Kerstavond en een cadeautje te bezorgen, maar om zondaren zalig te maken.

De tranen sprongen haar in de oogen van spijt dat ze zoo heftig was geweest en luid snikkende wilde ze op de kribbe toeloopen en vergeving vragen voor hare booze woorden, toen . . . ze verschrikt wakker werd en bemerkte dat ze nog in het dennenbosch achter de boomstammen zat. Ze had geslapen en gedroomd.

De oude vrouw stond op; haar geheele lichaam beefde van de kou. Maar een ongekende vreugde verwarmde haar hart bij de gedachte dat ook voor haar Gods Zoon op deze aarde was gekomen. Zoo snel hare stramme beenen het toelieten liep ze naar haar hutje, wierp er het gesprokkelde hout op den grond en begaf zich toen op weg naar de kerk, waar ze aankwam toen de middaggodsdienst oefening beginnen zou.

Slechts enkelen zagen haar binnenkomen. En die het zagen verwonderden zich, de oude Maartje, van wie men wel wist, hoe ze over kerk en godsdienst dacht, hier te zien.

Dicht bij den ingang, op een ledigen stoel, ging ze zitten en ze luisterde naar de verkondiging van de blijde boodschap. O, hoe verkwikten haar de woorden van bemoediging en troost, die ze te hooren kreeg. Hoe vriendelijk klonk de stem van den leeraar, toen hij het Kind, geboren in Bethlehems stal, schilderde als het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt, als den Man van smarten, die onze krankheden op Zich heeft genomen, en door Wiens striemen ons genezing is geworden. Hoe dringend werd ook tot haar de uitnoodiging gericht: Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt en Ik zal u ruste geven!

Eindelijk was de dienst geëindigd. De tonen van het orgel ruischten door het gebouw en verlevendigden in de harten